

Джейми има сестричка на
име Сами – удивително,
неповторимо момиченце,
което е всичко за него.

Но защо любовта на Джейми към футбола и
към всичко друго, от което се е интересувал
досега, сякаш изчезва? Финалът на училищния
шампионат е само след няколко дни. Ще успее
ли Джейми да намери отново пътя към своя
отбор и към един свят, в който самият той
също може да бъде УДИВИТЕЛЕН?

„Тази книга, по-добре от другите
материали, които съм чел по темата,
представя нагледно какво е да си брат или
сестра на дете със синдром на Драве.“

Нийл Уилямсън,

Медицинска сестра, специалист по
детска епилепсия

„Невероятният динозавър“ е прекрасен
разказ, изпълнен със съпричастие и
надежда. Дъщеря ми Коко го прочете
с интерес и сподели колко ѝ е било
полезно да разбере, че други братя и
сестри на деца със синдром на Драве
изпитват същите чувства като нея.“

Гая Уилсън,

Председателка и попечител на Dravet
Syndrome UK, майка на Арло и Коко

„Когато в едно семейство има случай на
епилепсия, това засяга всички. Братята
и сестрите на децата с епилепсия са
особено уязвима група. Това е нещо,
което изисква специално внимание,
така че тези деца да не бъдат забравени.“

Джими Фелдбонде,
Председател, „Драве Дания“

„Синдромът на Драве е заболяване,
което оказва влияние върху всички
членове на семейството и ние ежедневно
се борим, без да губим надежда. Всички
наши деца се нуждаят от подкрепа
и сме благодарни на UCB Pharma за
публикуването на този разказ.“

Хосе Анхел Айбар,
Председател, фондация
„Синдром на Драве“, Испания

UCBCares®

Тази книга е възложена и финансирана от UCB Pharma Ltd. Ако желаете да получите екземпляр от книгата,
моля, изпратете имейл на: UCBCares.BG@ucb.com или се обадете на телефон +359 2 962 99 33

BG-N-DA-DS-2300003

Дата на изготвяне: юни 2023 г

© UCB Biopharma SRL, 2023. Всички права запазени.

Inspired by patients.
Driven by science.

НЕВЕРОЯТНИЯТ ДИНОЗАВЪР!

АДАМ ГИЛЕН

АДАМ ГИЛЕН

НЕВЕРОЯТНИЯТ
ДИНОЗАВЪР!

Всеки динозавър, малък или
голям, е специален и обичан

ИЛЮСТРАЦИИ МАТ ДЖОНСТЪН

НЕВЕРОЯТНИЯТ ДИНОЗАВЪР!

АДАМ ГИЛЕН

ИЛЮСТРАЦИИ **МАТ ДЖОНСТЪН**

Inspired by patients.
Driven by science.

Предговор

Целта на тази книга е да бъде източник на подкрепа и спокойствие за братята и сестрите на деца, които имат синдрома на Драве или друга форма на детска епилепсия. Тя е създадена по инициатива на UCB Pharma Ltd, компания, ангажирана с откриването на нови лечения за редки форми на детска епилепсия.

Ще бъдем признателни, ако тази книга достигне до семейства, засегнати от епилепсия, чрез организации за подпомагане на пациенти и здравни професионалисти, специализирани в лечението на детска епилепсия. Продажбата на тази книга не е разрешена.

За допълнителни екземпляри от книгата, моля, свържете се с UCB Pharma Ltd на имейл адрес: UCBCares.BG@ucb.com или на телефон +359 2 962 99 33

Inspired by patients.
Driven by science.

Публикувана в Обединеното кралство през 2023 г. от UCB Pharma Ltd

Текст © 2021 г. Адам Гилен
Илюстрации © 2021 г. Мат Джонстън

Моралното право на Адам Гилен и Мат Джонстън да бъдат определяни като автор и илюстратор на тази книга е предоставено в съответствие със Закона за авторското право, дизайна и патентите, 1988 г.

Художествено оформление и дизайн - Али Ардингтън
Редактор - Клеър Сипи

Всички права запазени. Никаква част от настоящото издание не може да бъде възпроизвеждана изцяло или отчасти, под каквато и да е форма, без писменото разрешение на UCB Pharma Ltd, освен доколкото е разрешено от законите за авторското право в Обединеното кралство и Европа.

Като сестра на човек със синдром на Драве, зная, че е трудно да растеш заедно с брат, който има рядко и сложно епилептично заболяване. Макар да съм вече голяма, все още си спомням моментите, когато бях уплашена и несигурна. Понякога смесицата от негативни емоции ме объркваше и си мислех, че никоой не разбира какво ми е.

Когато брат ми беше в болница, се чувствах тъжна и угрижена. Въпреки че имах добри приятели, не ги канех на гости у дома, защото не исках да им обяснявам в каква ситуация се намирам или неудобните и страшни неща, които можеха да се случат. Понякога се ядосвах, когато планове се отменяха, а родителите ми бяха заети и уморени. Но също така разбирах причината да сме в такова положение. А това ме караше да се чувствам и виновна заради гнева си! Не исках да говоря на тази тема със семейството си, тъй като смятах, че имат достатъчно други грижи. Но да задържам емоциите в себе си, също не ми помагаше.

Вече зная, че негативните чувства са съвсем нормални. Сега съм наясно, че други братя и сестри са изпитвали (или изпитват в момента) същото. И че това, което чувствам, независимо дали е хубаво или лошо, е нормално, както е нормално и да разговарям с хората около мен на тази тема. Но наистина ми се иска да бях разбрала това по-рано, когато бях на вашата възраст. Все още понякога се сблъсквам с негативни емоции, но вече знам, че те са обичайна част от живота, а това помага.

Надявам се тази книга да ви окуражи да разговаряте с човек, на когото вярвате. Изисква се кураж да започнете да говорите и да споделяте тревогите си. Но бъдете смели. Заслужава си и ще бъдете изненадани колко полезно ще ви бъде това.

Въпреки предизвикателствата, които носи синдромът на Драве, трябва да кажа, че дори да имах вълшебна пръчица, не бих променила ситуацията – семейството ми е невероятно и се чувствам щастлива, че споделяме много прекрасни моменти и толкова много любов заедно. Пожелавам същото на вас и вашето семейство.

С най-добри пожелания и дълбоко разбиране,

Дилайла Гудлиф

Съдържание

Глава 1

ЕДНО НА МИЛИОН 1

Глава 2

НЕВИДИМ 19

Глава 3

ИЗВЪНЗЕМНИ В НОЩТА 53

Глава 4

ДЕН, ПЪЛЕН С ИЗНЕНАДИ 91

Глава 5

ФИНАЛЪТ 114

Глава 6

НИЕ СМЕ ТАКИВА 138

Сами

Джейми

Баба

2-и Тилтън

Татко

Мама

Мо

Майката на Мо

Глава 1

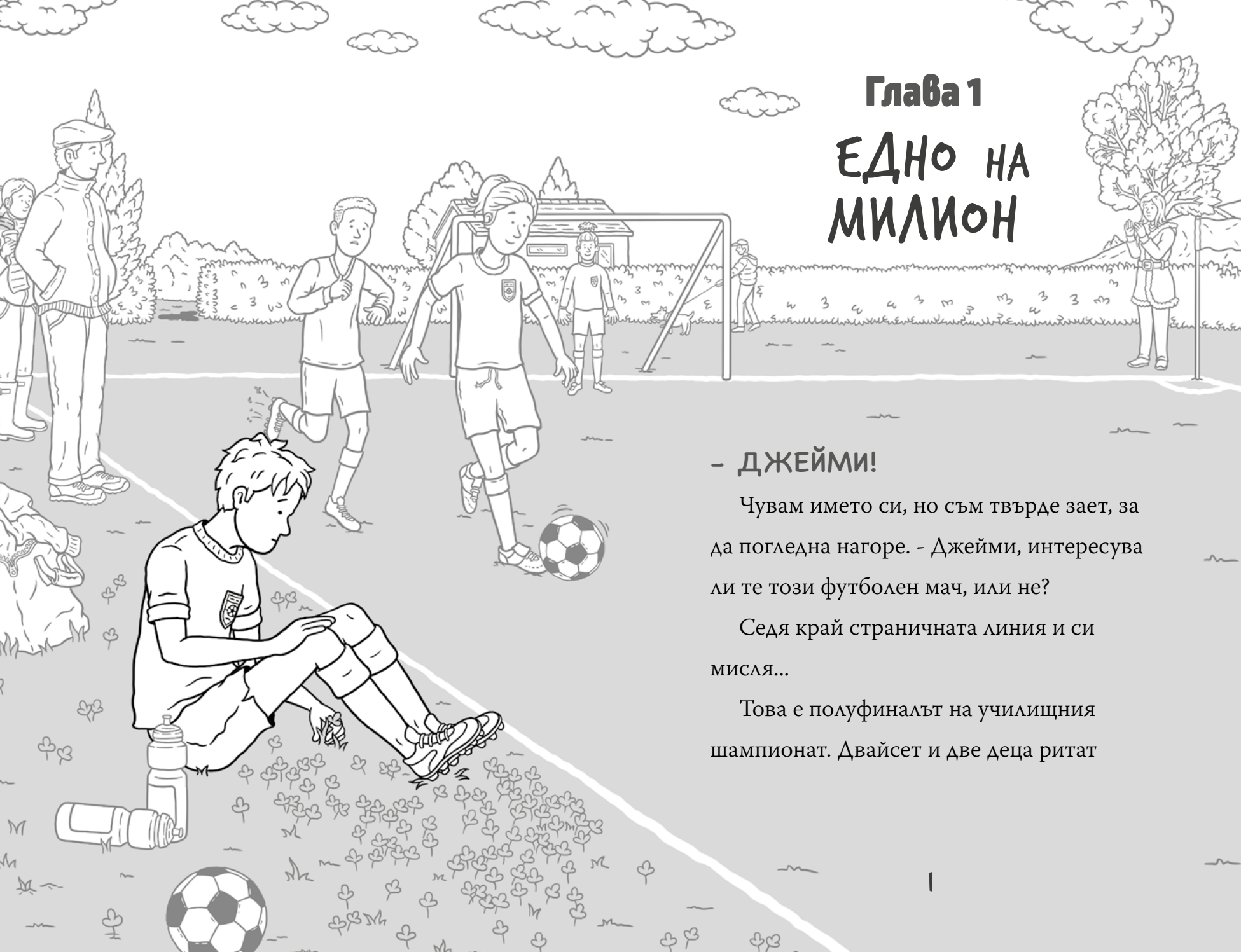
ЕДНО НА МИЛИОН

– ДЖЕЙМИ!

Чувам името си, но съм твърде зает, за да погледна нагоре. - Джейми, интересува ли те този футболен мач, или не?

Седя край страничната линия и си мисля...

Това е полуфиналът на училищния шампионат. Двайсет и две деца ритат

топка. Половината са от моя отбор.
1/2 е обикновена дроб. Следователно,
ако предишният мач е бил четвъртфинал,
а следващият мач е финал, защо на
английски това се нарича semi-final,
а не полуфинал?

КАКВО МИ СТАВА?!

Отборът ми играе най-важния мач за
годината, а съм се вторачил в тревата и си
мисля за математика.

$$a = b + c$$

– ДЖЕЙМИ!

Това е приятелят ми Мо.

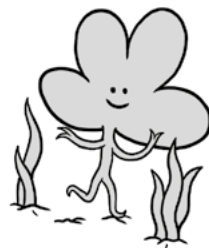
- Печелим ли? – измърморвам аз.

Още преди той да отговори, мозъкът
ми превключва от дробни на четирилистни
детелини. Имам предвид, какъв е шансът
да намеря една в тревата тук?

Едно на сто?

На хиляда?

На милион?

- ДЖЕЙМИ!

Поглеждам нагоре. Мо изглежда леко объркан. Бих му препоръчал да помисли върху шанса да намери четирилистна детелина.

- Джейми, ние водим с 2:1. Всеки момент ще излезеш на терена! Готов ли си?

Мо започна мача от началото, но се контузи. Аз? Аз съм просто една от резервите. Отново! А по-рано никога не бях на скамейката. Преди припадъците на Сами да се влошат, играех през целия мач. Всеки път. Тогава изобщо не ме занимаваше мисълта колко рядко се среща нещо. Мислех си за футбол.

- Някога намирал ли си четирилистна детелина? – питам Мо.

- Какво? – изненадва се Мо.

- Искам да кажа, че четирилистните

детелини са изключителна рядкост, нали?

– казах аз.

- Никога не съм намирал – казва Мо. –
Обаче това изобщо не ме вълнува.

Харесвам Мо. Той казва нещата
направо. С него е лесно. Той, за разлика от
мен, винаги казва нещата направо.

- Хей – казва Мо, – къде са родителите
ти? Помислих, че може да доведат Сами.
Тя обича футбола, нали?

Искам да кажа на Мо, че Сами обича
футбола, но само когато тя самата
играе. Кое то не се случва много често.
Онова, което Сами определено обича,
са динозаврите. Направо ги обожава!

Искам да разкажа на Мо колко страхотно
се справя Сами в разпознаването на
различните видове динозаври. (Поне на
динозаврите, които се произвеждат като
играчки). **Че тя е една на милион.**
Точно като четирилистната детелина.

- Татко каза, че ако могат,
ще дойдат – казвам аз.

И почти добавям:

- Обаче Сами е с висока температура
последните няколко дни... – но за щастие
се спирам навреме. Мо е моят най-добър
приятел. Той ще се притесни и ще започне
да разпитва. По-лесно е да мисля за
математика и четирилистни детелини.

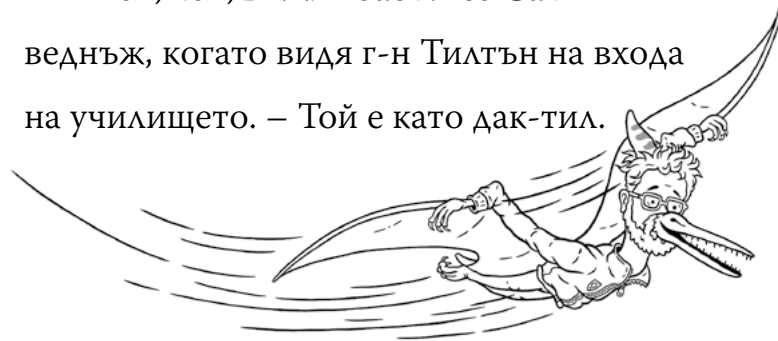
Появява се г-н Тилтън.

Г-н Тилтън е учител на
петокласниците. Освен това е
нашият футболен треньор.

Той е много висок и има
страшно дълъг врат.

- Хей, хей, виж! – засмя се Сами
веднъж, когато видя г-н Тилтън на входа
на училището. – Той е като дак-тил.

Лекарите казват, че заради своето
„състояние“ Сами говори по-бавно.

Но аз лично смятам, че през повечето
време тя е доста по-напреднала от нас.

Когато Сами казва, че той е като дак-
тил, има предвид: „Г-н Тилтън е висок като
птеродактил!“ Сами измерва повечето
неща с динозаври.

Не е ли това просто гениално?

- Джейми, добре ли си?

- пита г-н Тилтън.

Изведнъж
започвам да се
чувствам дребен. Ама
наистина дребен. Като
велоцираптор.

Г-н Тилтън
изглежда леко

объркан. Може би не е
свикнал с физиономията ми, когато мисля
в динозаври, както прави Сами.

- Джейми, изваждам Грейси и ти ще
играеш последните пет минути – казва
той. – Искам да играеш в защита.

Защита?! Аз играя като

атакуващ полузащитник. Или поне

преди бях такъв. Никой не беше

отбелязвал или асистирал за

повече голове от мен. Едва се

изправям на краката си.

- Успех! – казва г-н Тилтън.

- Давай.

Късното следобедно слънце
избухва в лицето ми. Преди да разбера
какво правя, излизам, препъвайки се,
от сенките и се озовавам в пламъка на
ослепителна светлина.

- Това е Джейми! – провиква се някой.

Хората ме гледат.

- ДАВАЙ, ДЖЕЙМИ! – вика друг глас.

Искам да избягам обратно и да се скрия.
Да се изгубя в сенките и да си мисля за
четирилистни детелини.

Много родители и деца викат името ми.
Те знаят, че ако мама или татко можеха да
дойдат, щяха да скандират и да ме подкрепят
по същия начин. Но днес е просто един от
онези дни на Сами. Тези дни не са рядкост
като четирилистните детелини. Те са по-
скоро от варианта „50:50“. Като „ези или тура“,

когато хвърляш монета.

- Джейми, внимавай за
деветката! – провиква
се г-н Тилтън,
извисявайки се
над тълпата.

Ужас!

Всичко се случва
толкова бързо.

Едва влизам в игра и
стена от футболисти вече се устремява
към мен. Най-отпред има един нападател,
огромен като тиранозавър. Топката е у
него. Започвам да тичам назад, без да
откъсвам очи от топката.

- **ДЖЕЙМИ, АТАКУВАЙ ГО!** – вика г-н

Тилтън.

ОХ!

Той е тук. Аз съм велоцираптор, който ще бъде премазан. Но все пак успявам да протегна крак напред.

ТУП!

Усещам тъпа болка в крака.

Нападателят пада на земята.

- **Дузпа!** – реват гласовете.

Не! – звучи в моята глава.

Падам на колене и се хващам за главата.

Фаулирах го. Съдията сочи точката за

дузпа. Ако те вкарат гол, мачът завършва наравно.

След това победителят трябва да бъде определен чрез дузпи. Ще загубим. Няма да отидем на финала.

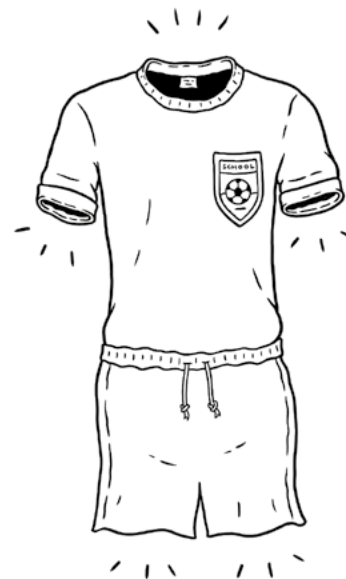
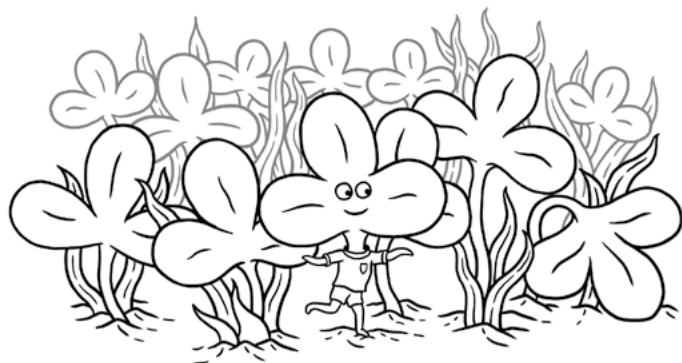
И ЗА ВСИЧКО СЪМ ВИНОВЕН АЗ...

Глава 2

НЕВИДИМ

Искам да изчезна. Да стана най-
обикновена трилистна детелина, която
никой никога няма да забележи –
НИКОГА!

В този момент искам да бъда всичко
друго, но не и себе си.

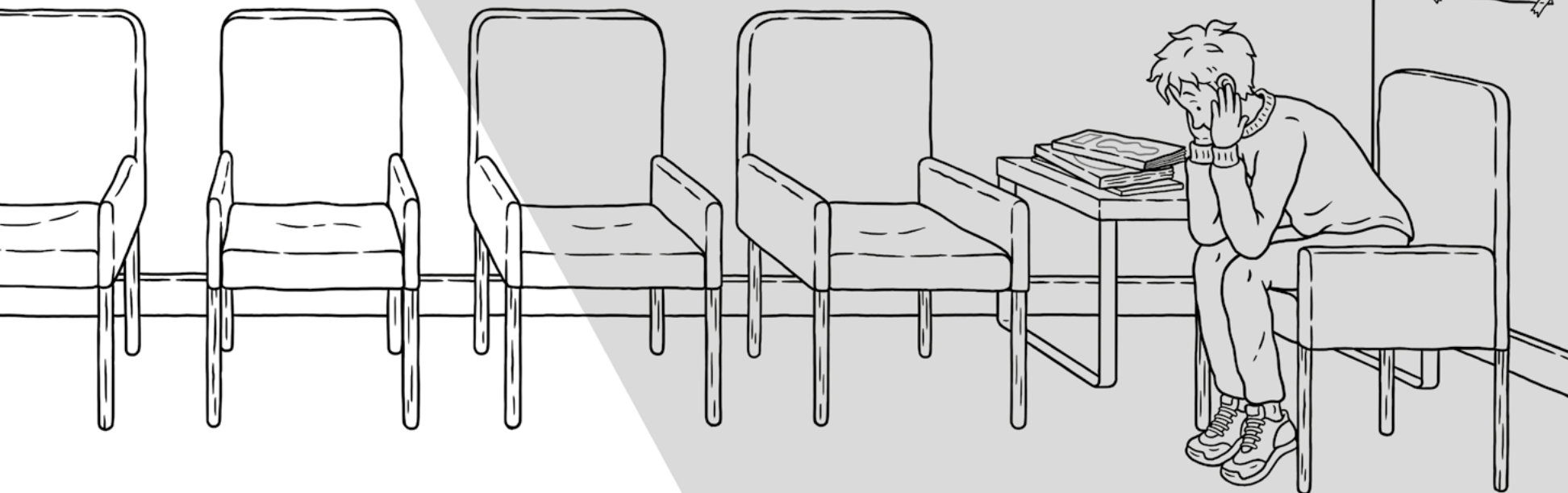
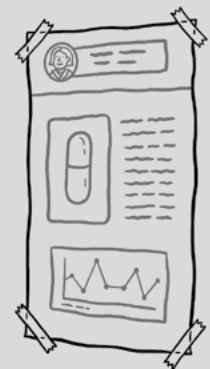

След края на мача хората са много мили.
- Изключителна отборна игра – казва
г-н Тилтън.

Спомням си какво беше чувството да
си част от отбора. Но сега съм самичък.
Седя в чакалнята на болницата.

Няма автомати за напитки.
Няма телевизор. Само аз и един
тиктакащ часовник.

Тогава г-н Тилтън
ме изненадва. Той се
приближава и казва
тихо, така че да го чуя
само аз.

- Нямаше време
да обмислиш нещата,
Джейми. Това си беше лош
късмет. Ела на тренировката в събота, ако
можеш. Наистина ни липсваш на терена.
Това ще е последната тренировка преди
финала другия петък.

Видях как г-н Тилтън поздрави Лили
и новото момче, Тайрън. Лили играе
полузащитник, като мен. Наистина е

добра. Именно тя подаде топката на
Тайрън в последната минута на мача.
Това беше голът, с който спечелихме!

- Доста добре фаулира техния
нападател – казва Мо, докато вървим
бавно към паркинга. – И всъщност това
направи мача много по-интересен.

Мо ми се усмихва. Опитвам се да се
усмихна и аз, но не успявам. Усмивките
трябва да идват от само себе си. Не
можеш да ги накараш да се появят.

Нито мама, нито тате са тук да ме
вземат след мача.

- Джейми, насам! – вика ме майката
на Мо, когато ни вижда на паркинга. –
Майка ти ми се обади.

Майката на Мо работеше с мама,
преди Сами да започне да
получава припадъци.

Двете бяха акушерки.

Майката на Мо
още е.

- Влизай, Джейми
– казва тя и отваря
задната врата. –
Радвам се да те видя.

Майката на Мо опитва да се усмихне,
но бебето на задната седалка се разплаква.

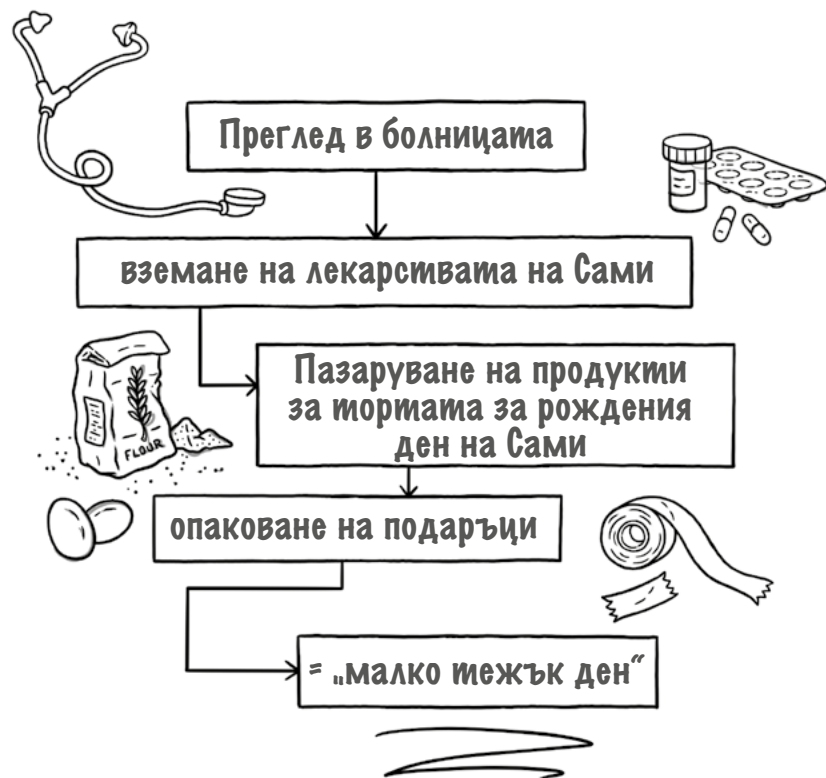
- Благодаря Ви, г-жо Хюсеин –
промърморвам аз, докато се качвам в
колата.

Малкото братче на Мо плаче, все едно
идва краят на света. Мо се настанява на
предната седалка и започва да му прави
физиономии, а бебето изведнъж се
засмива и започва да пляска с ръчички.

- Майка ти съжалява, че не е успяла да дойде – казва майката на Мо, сядайки зад волана. – Мисля, че е имала малко тежък ден.

Бързо си представям „малко тежкия ден“.

Докато пътуваме към дома, минаваме покрай парка, където аз и мама ходехме постоянно. Там има едни високи катерушки. Сега съм голям да си играя на тях и вече не ходим там.

- Просто е твърде далеч от къщи – казва мама всеки път, когато я помоля да отидем. Тя не добавя: „Нали знаеш, в случай че Сами получи гърч“ – защото просто няма смисъл.

Когато Сами получава „гърч“, докато сме навън, плаши всички ни. Какво ще стане, ако гърчът е тежък и линейката не успее да ни открие?

Мо използва телефона на майка си, за да пусне музика на бебето.

- Как е майка ти? – пита майката на Мо, когато започва песента „Колелата на автобуса“. – Не съм я виждала скоро.

- Добре – отговарям аз.

И ето че пак си правя моето – не казвам нещата както трябва. Нямам предвид, че е добре майката на Мо да не се вижда с моята майка. Имам предвид, че майка ми е добре. (Но всъщност тя не е чак толкова добре.) Не мога да отговоря, че мама е изморена и стресирана и вероятно има нужда да поспи поне една седмица – това е твърде голяма грижа. За когото ѝ да е!

- А баща ти как е? – пита тя. – Сигурно на майка ти ѝ е трудно, заради всички нощни смени, които той трябва да взема.

- Дааам.

Зная какво
следва. Виждам
очите ѝ в огледалото.

Тя се опитва да намери правилните думи,
за да каже както трябва нещата, които са
наистина важни.

- А как е прекрасната ти...?

- Сами се чувства страхотно –
прекъсвам я аз.

След това наставка тишина. Нарушава
я само бебето, което бърбори в такт с
песничката и рита с крачета по седалката.

Г-жа Хюсеин ме оставя у дома.

- Нали ще дойдеш на тренировката
утре? – пита Мо.

Напоследък не ми се ходеше на
никакви тренировки.

- Не мога – казвам. – Утре е
тържеството за рождения ден на Сами.

Под “тържество” имам предвид, че
всички ще се забавляваме яко, докато
Сами духа свещичките на тортата
шестнайсет милиона пъти.

Г-жа Хюсеин изчаква мама да отвори
входната врата и тогава потегля.

Мама ѝ махва и извиква:
- Благодаря ти, Тирана! – след което
поглежда надолу към мен.
- О, Джейми, толкова съжаляваме, че
не успяхме да дойдем – казва тя. – Баща
ти просто не може да отсъства повече от
работа.

Тя се навежда и ме
прегръща силно. Обожавам
прегръдките на мама.
Те са топли като одеяло и
имат аромат на торта.

- Спечелихме –
казвам тихо.

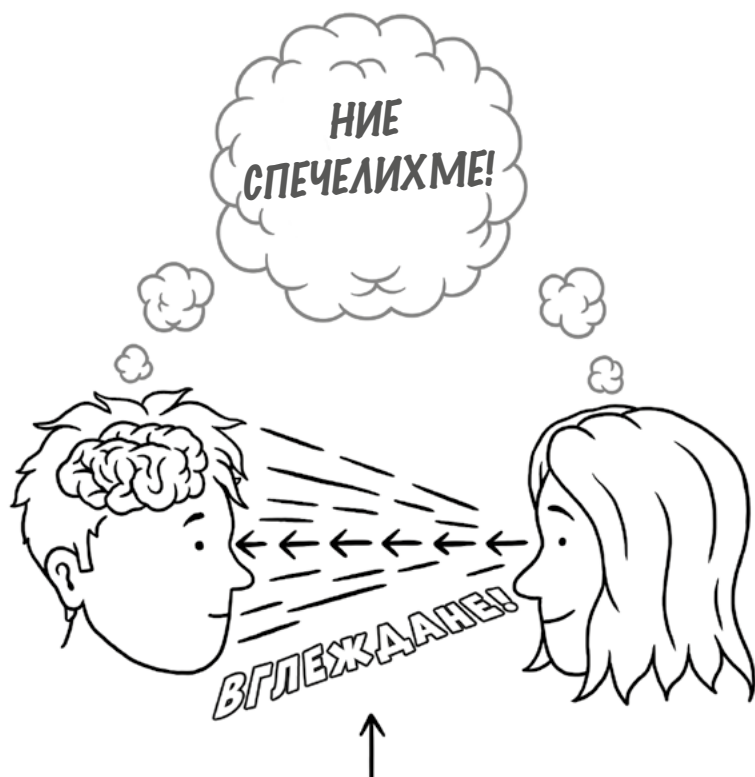
Мама се отдръпва и

СЕ ВГЛЕЖДА в мен.

- Зная – казва нежно тя.

Мама има свръхестествени
способности – може да чете мисли.

ИЗВЪРШВА СЕ ЧЕТЕНЕ НА МИСЛИ

Набързо сканирам мозъка си.

- Няма проблем – казвам аз. – Зная, че
всички искахте да дойдете.

- Ще дойдеш ли по-късно с мен до
гарата, за да вземем баба? – пита мама.
– Можем да прекараме малко специално
време. Само ти и аз.

Баба е майката на татко. Тя живее на север. Не я виждаме често, но тя никога не пропуска рождения ден на Сами.

- О... – добавя мама весело. – Татко каза, че ще направи пица за рождения ден на Сами утре.

- А аз – продължава мама – правя една от любимите торти на Сами.

Оставям ученическата чанта и спортния си екип в коридора.

- Джей-Джей!

Усмивам се. Обожавам начина, по който Сами си измисля думички.

Прозвучава силен, направо динозавърски тропот.

ТРОПАНЕ ТРОПАНЕ
ТРОПАНЕ 36 ТРОПАНЕ

- Джей-Джей!

Сами изскача от дневната, като размахва яркооранжев стегозавър.

- Хей, Сами, по-бавно! – казва спокойно мама и я хваща, преди да е паднала.

Лекарите казват, че синдромът на Сами

е придружен от всякакви странични ефекти. Например забавения говор и смешното залитане, което всъщност никак не е смешно.

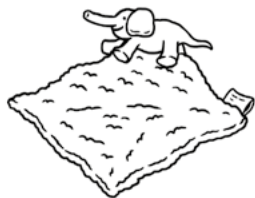
- Джей-Джей, ела! – вика ме
Сами, размахвайки играчката стегозавър,
която държи за опашката.

Тя е **ИЗРИГВАЩ**

ВУЛКАН от
динозавърско щастие.

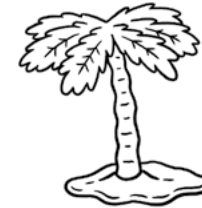
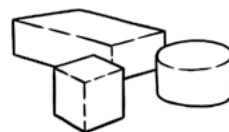
Настроението ми се
оправя моментално.

- Опитвах се да подреда влакчето, както би го направил баща ви – казва мама. – И двамата отивайте в хола да си играете.

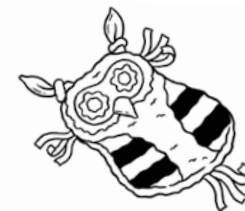
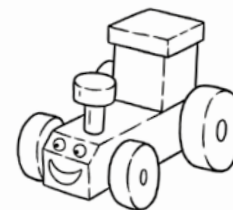
Татко е луд по влаковете. Това му е работата. Едно време постоянно ходехме с влак до най-различни места. Бяхме много добър отбор – аз, мама и татко.

Сами ме дърпа към хола. Там минава през релсите на влакчето като огромен мегалозавър. Мостовите са разрушени. Парните локомотиви и вагоните летят във въздуха.

- **Опалянкаааа!** – Сами се кикоти, докато фигурките на овце, крави и железничари се разпиляват по пода.

Сами ме води към раклата с костюми. Зная какво следва. Голяма купчина костюми вече са разпилени по пода.

Хрумванията на Сами са толкова много и така разнообразни, че е трудно човек да ги следи всичките.

- А какъв динозавър-чудовище ще бъдеш ти? – питам аз. – Защото ако искаш в играта да има магия, както казваш...

Сами взема чифт блестящи розови крила.

- Аaaaaa! – въздъхвам аз. – Чудовище-фея-динозавър. Добър избор!

Сами обожава да се маскира. Тя може да носи който и да е костюм от раклата, стига да бъде и динозавър-чудовище.

Днес Сами ще бъде чудовище-фея-динозавър.

42

А аз? Аз съм Хари Потър. Това е така, защото ще облека мантията на Хари.

Мантията, която го прави невидим.

43

Не сме играли много дълго, когато се
включва алармата от телефона на мама.

В същия момент Сами скача в раклата с
костюми и затваря

капака.

- Сами – вика
мама. – Време е
за лекарството.

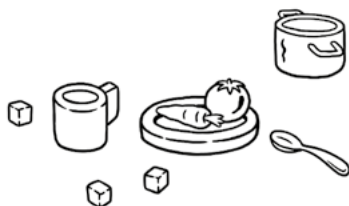
Сами мрази
да пие лекарства.

Понякога мама и

тате се правят, че я търсят и известно
време не могат да я намерят. Това го
умеят добре. Да правят скучните неща
забавни.

44

Но днес Сами е изключително упорита.
Тя иска да е чудовище-фея-динозавър и да
се гони с Хари Потър.

- Моля те, Сами, не усложнявай нещата
днес – въздъхва мама и идва да я вземе.

- Нееее!!! – крещи Сами.

Сами никога не иска да спира, когато
си играе – особено когато е динозавър, –
и то, за да си пие лекарствата. Тя започва
да нервничи. Това не е хубаво.

В този момент звъни звънецът на
входната врата.

- Кой ли е пък сега? – мърмори мама.
Тя е напълно изтощена. – Джейми, скъпи,
би ли...?

45

Мама бърза към вратата. Аз се
опитвам да успокоя Сами, но това никак
не е лесно. Преди да разберем какво
става, в стаята влиза баба.

- Здравейте, любими мои – казва тя. –
Успях да хвана по-ранен влак и дойдох с
такси.

Но Сами все още е ядосана на мама,
че я откъсна от играта ѝ. Тя взима един
шлем на космонавт и използва цялата си
сила на фея-динозавър, за да го хвърли
по нея. За щастие, мерникът ѝ е ужасен и
шлемът се удря в библиотеката.

- Здравей, сладка Сами – казва
спокойно баба.

Горката баба. Тя още не е успяла дори да си свали палтото, а вече се оказва в центъра на събитията.

След това Сами ръмжи и хвърля една шапка, която се удря в картина на стената.

- Сами, ела и поздрави любезно баба – казва мама.

- И така, кой утре става на пет години и има специален ден? – пита баба с усмивка.

Но Сами не е в настроение да „поздрави любезно баба“ или да мисли за специалния си ден утре. Тя си играе на фея-динозавър СЕГА.

Баба изглежда объркана. Мама има вид

на човек, който се нуждае от прегръдка. А аз? Аз просто се скривам в ъгъла под мантията на Хари Потър, сам с мислите си. Бедата обаче е, че мислите подскачат из главата ми като гумени топчета.

- Защо баба
трябваше да хваща
по-ранен влак?

- Исках да пътуваме
до гарама с мама...

- Сами, успокой се,
моля те!

- Ще ми се да
бях невидим.

- Едва успявам
да си открадна
време с мама или
с татко.

Сами става все по-шумна и по-шумна,
а аз просто се разтварям във въздуха.
Магията работи. Аз ставам...

... невидим.

Изчезнах!

Глава 3 ИЗВЪНЗЕМНИ В НОЩТА

Дори изпод мантията чувам, че входната
врата се затваря.

- Ту-туууууу!

Това е татко. Той свири като парен
локомотив, както обикновено, когато се
прибира. Сами обожава това.

- Татии! – избухва Сами

Свалям мантията на Хари Потър.
Парните локомотиви и „ту-туууууу“
си бяха нашите неща. На мен и на татко.

Сами скача от стола си и избърборва,

- Здразди, татиии!

След това се свлича на пода. Подскача.
Удря се в стола. Настъпва една пластмасова
коза. И всичко това става, преди татко да
пристъпи в стаята и да я вземе на ръце.

- И как е моята малка...?

Татко спира, хвърля бърз поглед към
крилата на феята Сами и искрящия й
костюм.

- ... фея-динозавър днес?

Той уцелва десетката с това „фея-
динозавър“. Лицето на Сами светва.

Цялата нейна динозавърска

непохватност се превръща в приказна
сладост. Татко ѝ дава гъргореща целувка
по коремчето.

- Татинце, глупи! – смее се Сами.

А някога и това беше нашето нещо.

Гъргорещите целувки.

- Джейми, чух, че отборът ви е стигнал
до финала – казва тате, като поглежда
към мен.

Искам да се усмихна, но
лицето ми не ме слуша.

Мъчно ми е, че татко не
успя да дойде на мача.

Но в същото време се
радвам, че не дойде.

КАКВО НЕ МИ Е НАРЕД?!

Татко все още носи Сами на ръце, но
идва при мен и ме целува.

- Съжалявам, Джейми. Наистина.

Очите ми бързо се замъгляват.

- Слушай – казва той, като променя тона си тъкмо навреме. – Ще изкъпя Сами след вечеря, а след това ти и аз...

Той ми намира и на лицето ми веднага се появява усмивка.

След това Сами взема лекарството си от татко – без никакъв проблем. Мама въздъхва дълбоко и баба казва:

- Какво има за вечеря?

Хубаво е, че баба е тук. Докато вечеряме, тя ни разказва как е пътувала във влака. Как едно нахално куче се опитало да ѝ открадне сандвича.

- Накрая все пак му оставих половината на пода – признава тя.

Историята се харесва на Сами. Тя се опитва да обясни на баба какво всъщност е станало, според нея.

Че е дала целия сандвич на кучето. Баба не разбира какво има предвид Сами, но въпреки това всички се смеем.

Всички сме наистина щастливи. Мисля си, че ми се е разминало, когато...

- Джейми – казва мама, гледайки броколите в чинията ми. – Не си си изял зеленчуците.

На Сами тези неща винаги ѝ се разминават. А на мен? Никакъв шанс.

Може да потопите зеленчуците в шоколад, да ги поръсите с желирани бонбони и да ги наречете „най-прекрасната храна на света“. Сами

изобщо няма да хапне зеленчук.

Но аз трябва винаги да ги ям.

Татко взема Сами, за да я изкъпе. Аз и мама разчистваме масата, докато баба гледа едно от своите „задължителни“ предавания по телевизията.

- Как си, Джейми? – пита тихо мама, докато ѝ помагам.

Понякога погледът на мама

предизвиква тръпки.

- Знаеш ли, нормално е да бъдеш самият себе си – казва тя.

- Не е нужно постоянно да бъдеш големият брат, който трябва винаги да помага на всички. Можеш да правиш разни неща и за себе си.

Преди ми се
играеше футбол и канех постоянно
Мо вкъщи, за да играем на компютъра.
А сега дори не съм сигурен какво искам.
Освен че не искам да говоря за това.

Докато слагам поредната чиния в
съдомиялната, мама ме спира, за да може
да ме погледне в очите.

- И няма нищо лошо в това, че не
искаш да дойдеш с нас в болницата утре –
казва тя.

- Това е просто преглед. Сами няма да
има нищо против. И това, че баба е тук,
значи, че вие двамата можете...

- Знам – прекъсвам я аз и пъхам
чинията в съдомиялната.

Опитвам се да приемам спокойно
посещенията в болницата. Наистина. И
понякога почти забравям онзи път, когато
Сами едва не умря там. Но не винаги

успявам. Понякога в столовата на болницата дори ядем пържени картопки. Кое то не е лошо. Особено, когато са с подходящия кетчуп.

- И съжалявам, че не успяхме да си откраднем нашето специално време в колата – казва мама. – Скоро ще направим нещо специално заедно. Обещавам. Може да отидем да хапнем пица. Има нова пицария надолу по улицата.

Никога не сме ходили на пицария.

- Прекаленото количество сол не е полезно за никого – казват мама и тате.

Но не това е проблемът.

След като Сами вече е изкъпана, мама я взема, за да ѝ прочете приказка за лека нощ.

- Хайде тогава да те настаним в нашата стая тази вечер – казва татко. – Като в доброто старо време.

Той се усмихва, но очите му се затварят. Като го гледам, ще заспи преди мен.

Не си спомням да съм спал в спалнята на мама и тате, докато съм бил бебе. Сами спеше там известно време, но миналата седмица се върна в своята стая. Мама и татко

искат да видят как ще потръгнат нещата.
Но днес извадих надуваемия матрак, за да
може баба да спи в моето легло.

Татко сяда на матрака, след като го
надухме.

- Мама каза, че другия петък е финалът
на училищния шампионат – казва той.

Той потупва мястото на матрака до
себе си. - Ела, седни до мен.

Чувствам се неловко. Сигурен съм, че
иска да говори с мен за нещо. Може би
иска да ме накара да се почувствам по-
добре, след като играх толкова зле.

Сядам, но изведнъж някакво странно
раздрусване на матрака ни подхвърля и

двамата назад. Започваме да подскачаме
нагоре-надолу и да се смеем до сълзи.

Накрая идва мама, за да ни се скара, а
ние с татко си мълчим и нищо не казваме.

- Ако събудиш Сами, Томи, ти ще я
приспиваш отново – изсъсква тя.

Тя ни гледа как сме проснати на
леглото и едва се сдържаме да не се
разсмеем.

$$x^2 - 9 = 0$$

Тази вечер, след като леглата вече са оправени, татко ми помага да опаковам подаръка за Сами. Подаръкът е пухкав дипломат, голям колкото нея! Аз го избрах, а тате го поръча онлайн.

- Ще ѝ хареса – казва той.

След това ми помага с домашното по математика. Поне се опитва.

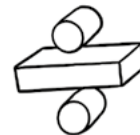
43

$$2 - 9 = 7 + 2 - 4 - 7 + 3 + 4 - 2 = 2$$

$$4 \times 5 = ?$$

$$5 \times 8 = ?$$

- Ние не събирахме по този начин навремето – казва татко.

Показвам му как да го направи, но той предпочита своя старомоден начин.

Когато приключваме, татко отива да си вземе душ. Аз, мама и баба гледаме по телевизията предаване за пингвини. Мама заспива. Тя се събужда накрая, когато майките пингвини се връщат с храната.

- Пингвинът баща топлеше яйцето цели два дни – съобщавам аз.

- Харесвам пингвините – прозява се мама. Тя ме вижда усмихнат и също се засмива.

9123

- Отивай сега да се приготовиш за лягане – казва тя. – Виж дали онзи глупав стар пингвин, баща ти, е готов да му почетеш малко «Хари Потър». Сигурна съм, че е негов ред.

Не е, но нямам нищо против. Във всеки случай, той харесва повече от нея «Хари Потър». Не четем дълго. Татко не обича да седи на пода.

- Нямам нищо против да си лягаш – казвам му. – Ще почета малко сам.

- Ти си добро момче, Джейми – казва татко, прозявайки се.

Не зная какво да отговоря на това. Дали съм добър?

- Наистина, финалът на училищния шампионат е голямо събитие, Джейми – казва татко и се олюлява, докато се изправя. – Много се гордеем с теб. Ще говоря с началника на гарата дали ще мога да си сменя дежурството и да дойда.

Всички ще дойдем. Също и Сами. Ако можем.

Не съм сигурен как ме кара да се чувствам тази идея. Имам предвид, че през последните няколко седмици Сами получава много повече припадъци. Последният продължи двайсет и три минути!

- Знам, че идеята да дойдем всички може да е малко страшничка – казва татко. – Но трябва да станем една идея по-смели за тези неща. А и на Сами ще ѝ хареса.

- **Но какво ще стане, ако получи припадък?** – изтърсвам аз. – Всички ще гледат, ще ни зяпат, ще проявяват разбиране, ще ни съжаляват...

... и ето, случва се отново! Дрънкам ли, дрънкам. Винаги казвам не точно това, което би трябвало да кажа. Защо не мога просто да съм невидим?

Когато

поискам.

Например сега.

Ако може,

и постоянно.

Само да не се налага да обяснявам на себе си, на татко, на мама, на Мо, на когото и да е, как се чувства нашето семейство, през какво преминава и как живее в момента.

Татко сяда отново. Очите му са толкова тъжни, колкото и самият той.

- Зная, Джейми, че понякога не е лесно да си батко на Сами – казва той. – И зная колко е трудно да споделяш живота и притесненията си със своите приятели. Най-вероятно си мислиш, че не биха те разбрали, но...

Той мълчи известно време.

- Но ние все пак трябва да живеем и

в света, който е извън стените на нашия дом. - Да правим нещата, които обичаме, с хората, които харесваме. Истинските приятели са готови да те разберат.

Така че, предлагам да им дадеш шанс.

Той чака да кажа нещо, но аз мълча.

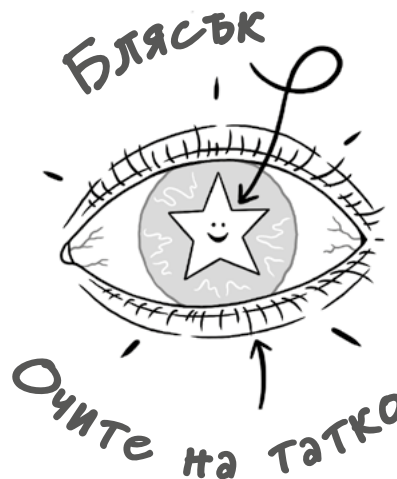
Да си мислиш думите и да ги изричаш, са

две различни неща.

- Да ти почета ли малко от «Хари Потър»? – пита той.

Очите му леко проблясват.

Следващото нещо, което си спомням, е

как чувам писък, само че изключително тих и далечен. Сами има кошмар, но аз все още не го осъзнавам, защото съм полузаспал. Писъкът бързо става по-силен и аз съм почти буден, и тогава...

- Ох!

... нещо пада отгоре ми и се чува още един писък. Този път е моят!

- Аааааа!

Паникьосвам се. Надуваемият матрак се люлее на всички страни.

- Джейми, Джейми, Джейми,
съжалявам – казва тихичко татко, докато

ме прескача. – Забравих, че си тук.

След това се обръща към мама:

- Лилиан, вземи термометъра.

Сами често се буди през нощта.

Понякога чувам как мама или татко ѝ говорят или пеят тихичко. Но напоследък

Сами получава все повече припадъци нощем. Мама и татко палят лампата в коридора и влизат в стаята на Сами.

- Наред ли е всичко?

Това е гласът на баба. Сега и тя е в коридора. Татко я чува.

- Мамо, всичко е наред – казва той. – Това се случва доста често напоследък. Няма за какво да се тревожиш.

Усещам, че татко се напруга малко повече от обикновено, за да изглежда спокоен. Да обяснява ситуацията на баба в момента е просто още едно нещо, с което трябва да се справи.

- Томи, температурата на Сами е много висока – виж! – вика мама на татко. И тогава се започва.

Сами получава гърч.

Звучи сякаш удря матрака с ръка или с крак. Аз лежа в съседната стая, но шумът от ударите е толкова силен, че сигурно цялата улица ни чува.

- Томи, пусни таймера – казва спокойно мама на татко.

Баба слиза по стълбите и казва:

ТУП

ТУП

ТУП

ТУП

- Ще стопля
вода в чайника.

Не съм сигурен,
че мама и татко я чуват.

Мама и татко наистина умеят да запазят
спокойствие, когато Сами получава гърч.
Те имат вече доста опит. Бързо и тихо
приготвят спешните лекарства за Сами и
проверяват нивото ѝ на кислород.

Зная, че и аз трябва да остана спокоен.
Донякъде изглеждам така, но всъщност
изобщо не съм. Хапя си устните.
Стискам юмруци.

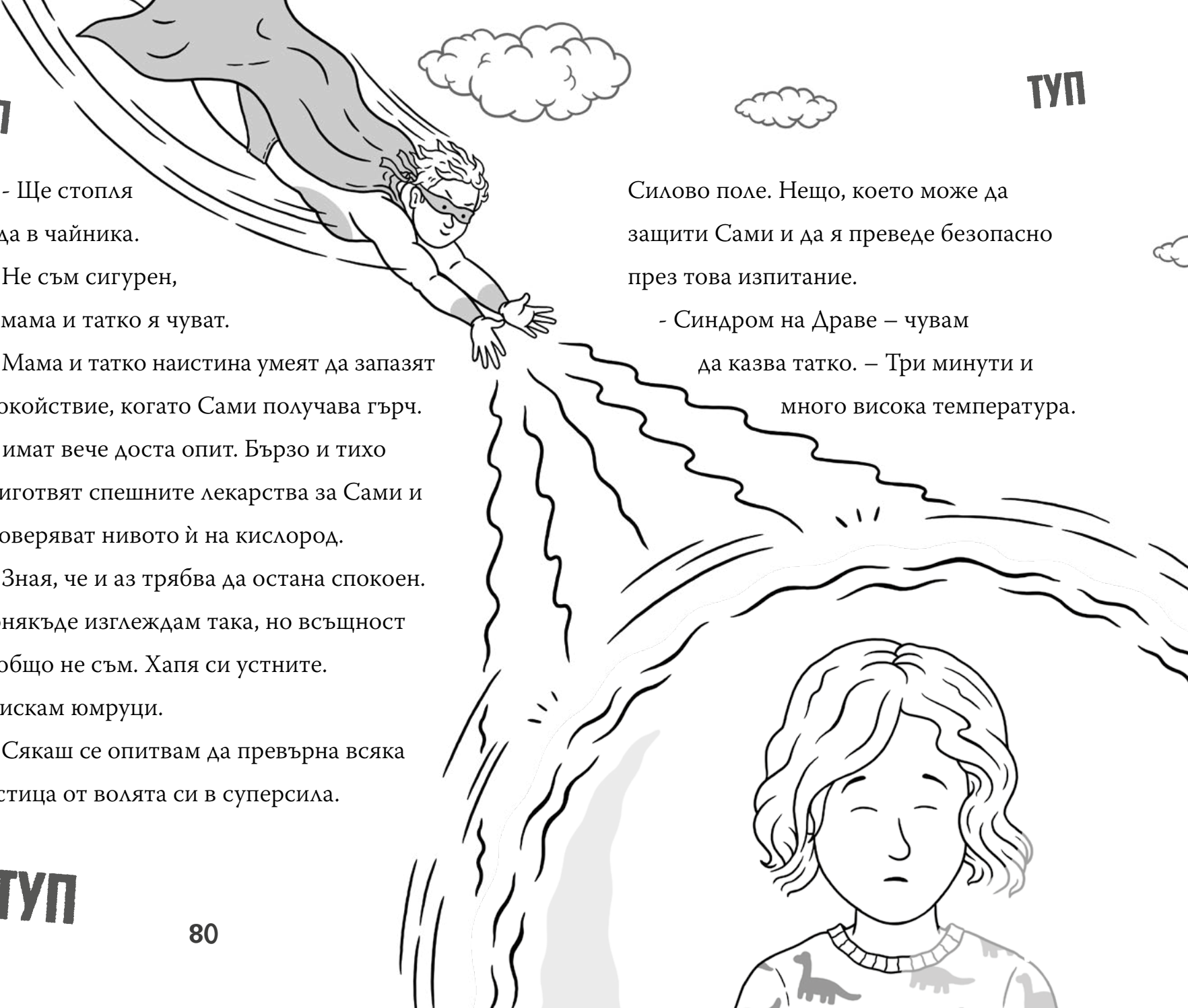
Сякаш се опитвам да превърна всяка
частица от волята си в суперсила.

ТУП

Силово поле. Нещо, което може да
защити Сами и да я преведе безопасно
през това изпитание.

- Синдром на Драве – чувам
да казва татко. – Три минути и
много висока температура.

ТУП

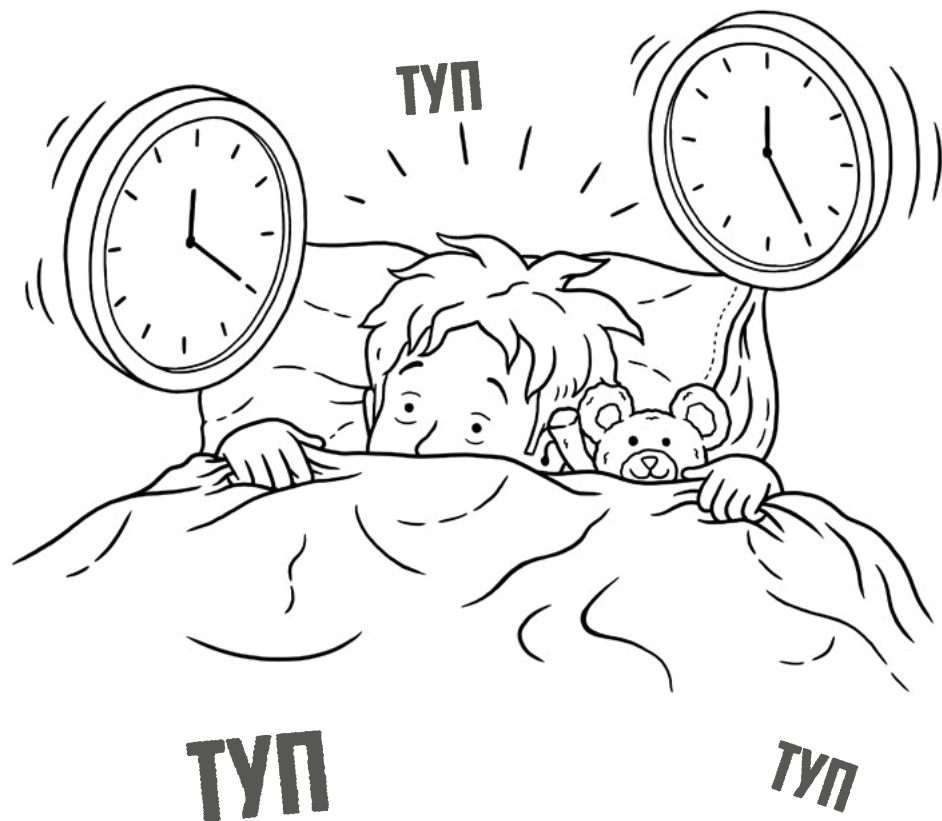
ТУП

ТУП

ТУП

Всяка минута се засича и всяка минута е важна. Лежа в леглото и броя секундите, като ги превръщам в минути.

Минават четири минути, а ръката и кракът на Сами продължават да удрят – по-силно от всякога! Не мога да спя.

ТУП

ТУП

Така че отивам до тоалетната. И тогава чувам татко да говори по телефона.

**- Тя получи гърч – казва той. –
Гърчът продължава вече
пет минути.**

Той съобщава на човека отсреща обичайните данни: името и адреса на Сами, каква температура има и как е дишането й.

Накрая човекът от другата страна казва нещо и татко отговаря:
- Готови сме да тръгнем.

ТУП

ТУП

Чувствам се ужасно. Направо ми е лошо. Татко затваря телефона и светлината от коридора нахлува в стаята. Мама е в спалнята и събира дрехи и разни неща в една чанта.

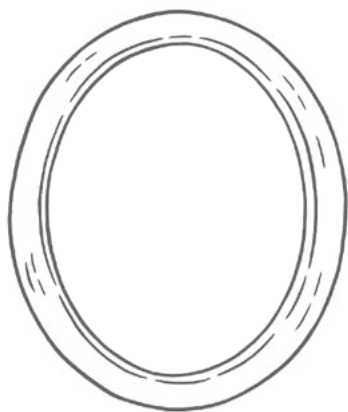
- Джейми, знам, че си буден – казва тя.

– Благодаря ти, че остана спокоен.

„Но аз не съм спокоен!“

– иде ми да изкрещя. И наистина не съм. Никак. Просто гласът ми е заключен в главата ми. Както винаги.

На входната врата се звъни.

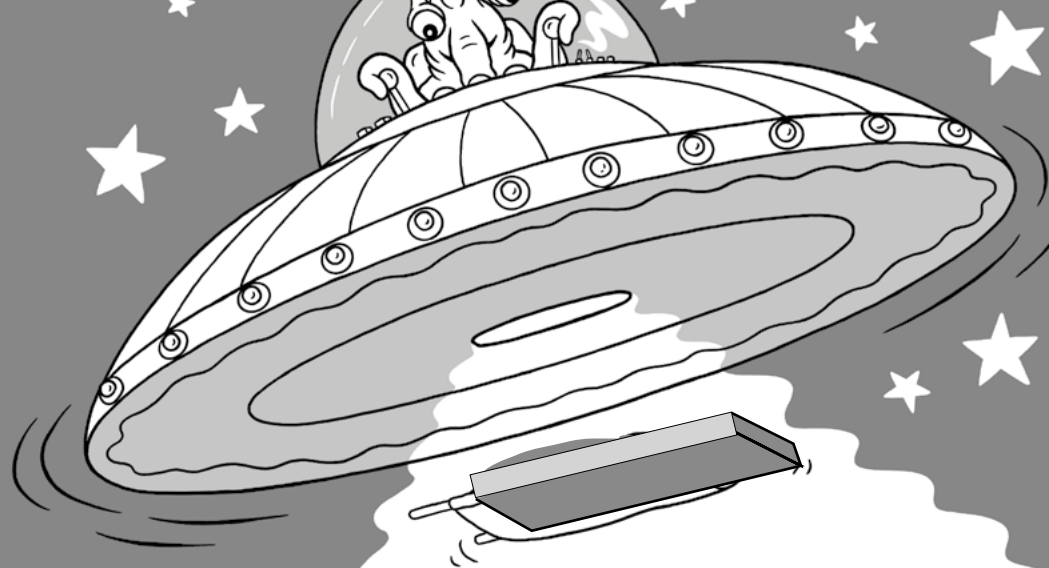
Стъпки по стълбите. Стъпките звучат непривично. Различни са. Шум като от друга планета. Бързо тупуркане. Къщата сякаш е пълна с непознати.
Мразя това.

- Джейми, всичко ще бъде наред – казва мама. Тя коленичи до леглото ми. – Аз и татко ще отидем със Сами в линейката. Баба остава тук, тя ще е с теб. Може да станеш и заедно да гледате някой филм, за да се поуспокоите.

Тя ме прегръща и ме целува бързо по челото.

★ - Обичаме те – казва. – Всичко ще се оправи.

Дърпам завесата на прозореца и трепвам от изненада. Може би защото си мислех за извънземни, но за секунда си помислих, че навън има космически кораб.

Мигащите светлини,
ослепителният лъч, излизащ
от задната врата. И тогава я
виждам. Сами. Извънземните
я вземат. Качват я на носилка в
задната част на кораба. Готови
са да я отведат в един друг свят.

- Джейми, миличък –
чувам глас. – Направих
ти какао.

Усещам как баба
пъхва приятно топла
чаша в ръцете ми.

- Аз съм тук
– казва тя. – И се
радвам, че и ти си тук.

Усещам, че баба е разтревожена.

- И всичко ще бъде наред – добавя тя.

Усещам ръката на баба да ме прегръща.

Не я поглеждам, защото може да се
разплача. Взираме се през прозореца и
чакаме линейката да тръгне.

Изглежда утрото е по-близо, отколкото
си мисля, защото в много от къщите по
улицата лампите светят. Чудя се дали баба
вижда онова, което виждам аз?

Далечното трептене на извънземни
кораби в небето. Сенки, които се движат
зад завесите, и непознати очи, които
надничат навън.

Дори мъжът с кучето, който гледа от
ъгъла, иска да разбере какво става. Дали
баба знае, че хората винаги се заглеждат в
болните хора?

Че за някои хора дете, което получава
гърч, е много по-интересно от всичко,
което могат да намерят на телефоните си?

Глава 4

ДЕН, ПЪЛЕН С ИЗНЕНАДИ

Все още няма шест сутринта и аз се опитвам да гледам филм, докато баба дреме на дивана. Очите ми следят «Хари Потър и Огнения бокал», но умът ми? Не мога да спра да мисля за Сами. Имам предвид, защо тя трябваше да се роди с този кошмар, който се случва веднъж на милион?

Най-накрая линейката
потегля.

И после
те изчезват.

Баба се събужда, когато телефонът звънва в 7:48. Аз стигам пръв до него.

- Ало! – промърморвам аз.

- Джейми, да не те събудих? – пита татко.

- **Как е Сами?** – избухвам аз.

- Джейми, Сами е добре – казва татко.

Всичките ми мускули се отпускат.

Изведнъж се чувствам така уморен, че мога да заспя на момента.

- Седи си в леглото, гледа телевизия и яде зрънчо – разказва татко.

- Мислех, че ѝ е забранено да яде зрънчо – отбелязвам аз. Татко се смее.

- Днес ѝ е разрешено – отвръща той. – Искаш ли да я чуеш?

Аз съм единственото дете на света, което може да разбере Сами, когато тя говори по телефона. Като я слушаш, ще речеш, че нищо не се е случило.

Радва се много за зрънчото.

Идва и мама. Тя казва, че Сами се справя страхотно, но вероятно лекарите

ще поискат да остане в болницата още една вечер.

- Така че защо ти и баба не направите нещо приятно заедно? – пита тя. – Нещо, което на теб ти се прави.

Направо онемявам. За щастие, баба взема слушалката.

След това се обличаме и баба приготвя истинска английска закуска.

- Взех наденичките от гарата – казва баба. – А също и кафявия сос, който харесваш.

Баба обича да ме глези с английска закуска с точния кафяв сос.

Баба не използва съдомиялната.

Тя обича да прави нещата „като едно време“.

След като измиваме съдовете, ми казва:

- Излизаме на разходка.

На излизане баба взема една синя чанта, която стои до вратата.

- Какво е това? – питам аз.

- Изненада! – отговаря баба.

Тя пъха синята чанта в голямата си
торба и двамата излизаме.

Отдавна не сме ходили до центъра на
града с автобуса. Бях забравил колко е
забавно. Седя на втория етаж и гледам
през прозореца.

- Запознах се с дядо ти в един
двуетажен автобус – проговаря баба.

- Зная – усмихвам се в отговор. – След
като си била на танци.

Обичам историите на баба. Тази
сутрин тя ми разказва и една нова.

Как е загубила татко
на плажа.

Накрая спасителят
го намерил на
километър по-надолу
по брега, с кофичка,
пълна с мидени
черупки!

Следващите няколко часа прекарваме
в разглеждане на витрините. Баба харесва
това занимание, защото не се плаща.

- Не могат да ти вземат пари, когато
само гледаш – казва тя.

Не си говорим за нищо. Разглеждаме
разни работи, които всъщност „никога не
бихме си купили“, и тогава...

- Джейми, ти плачеш – казва нежно
баба. – Какво има?

Намираме се в антикварната
книжарница, в която с мама идвахме
толкова често, когато бях малък.

Гледам една книга със заглавие
„Футболни суперзвезди“.

- Ти нали имаш тази книга? – пита
баба. – Помня, че я четеше постоянно.

Не зная защо плача.

Обожавах тази
книга. Мама и татко
ми купиха цялата
поредица. Сега са
някъде на тавана,
пълен кашон.

Баба ме прегръща
дълго и съчувствено.

- Мисля, че трябва малко да се
поглезим – казва тя. – И зная точно къде

трябва да отидем. В кафене „При Бети“.

- Майка ми се казваше Бети – обяснява
баба, докато влизаме.

Никога не ми е минавало през ума, че
и баба е имала майка. Искане ми се да науча
повече, но не смея да попитам.

- Майка ми печеше най-хубавите
кексове на света – споделя баба.

Когато вижда, че си избирам плодова
салата, тя я връща.

- Има си време за това – казва. –
А сега е време за друго.

Баба купува две
огромни парчета
шоколадова торта.

- Няма проблем, не

се притеснявай – казва тя, докато сядаме.
– Понякога можем да си позволим и една
такава абсолютна вкусотия.

Баба ме наблюдава, докато обирам и
последната трохичка. Изглежда довольна.
Дори и аз се развеселявам, но след това...

- И също така е напълно нормално
да харесваш футбола – казва тя. – И да

искаш да играеш футбол.

И тогава сълзите просто потичат.
Просто не мога да ги спра. Толкова е
неловко. Хората ме гледат. И тогава баба
отваря голямата си торба и изважда
синята чанта.

- А това е твоята съботна изненада –
казва тя. – Това е подарък от мама и
татко. И според мен е много хубав.

Надниквам вътре, но не виждам нищо
заради глупавите сълзи. Първо решавам,
че е футболният ми екип. След това
забелязвам, че в чантата има чифт чисто
нови футболни обувки. Изваждам ги
веднага. Това е любимата ми марка.

Изглеждат и миришат фантастично и всичко в мен се преобръща.

- Искях да ти купя и фланелка – казва баба, – но майка ти обясни, че трябва да носиш екипа на училището. За мачовете, които ти предстоят.

Искам да изглеждам щастлив. Искам да бъда щастлив. Но щастieto идва от само себе си, нали? Вместо това глупавите

сълзи продължават да текат по лицето ми.

- Знаеш ли, Джейми – обръща се към мен баба, – дядо ти, Бог да го прости, много

обичаше да играе футбол. Много обичаше и теб.

Сега е ред на баба да изглежда някак неуверена.

- Баща ти каза, че днес е последната

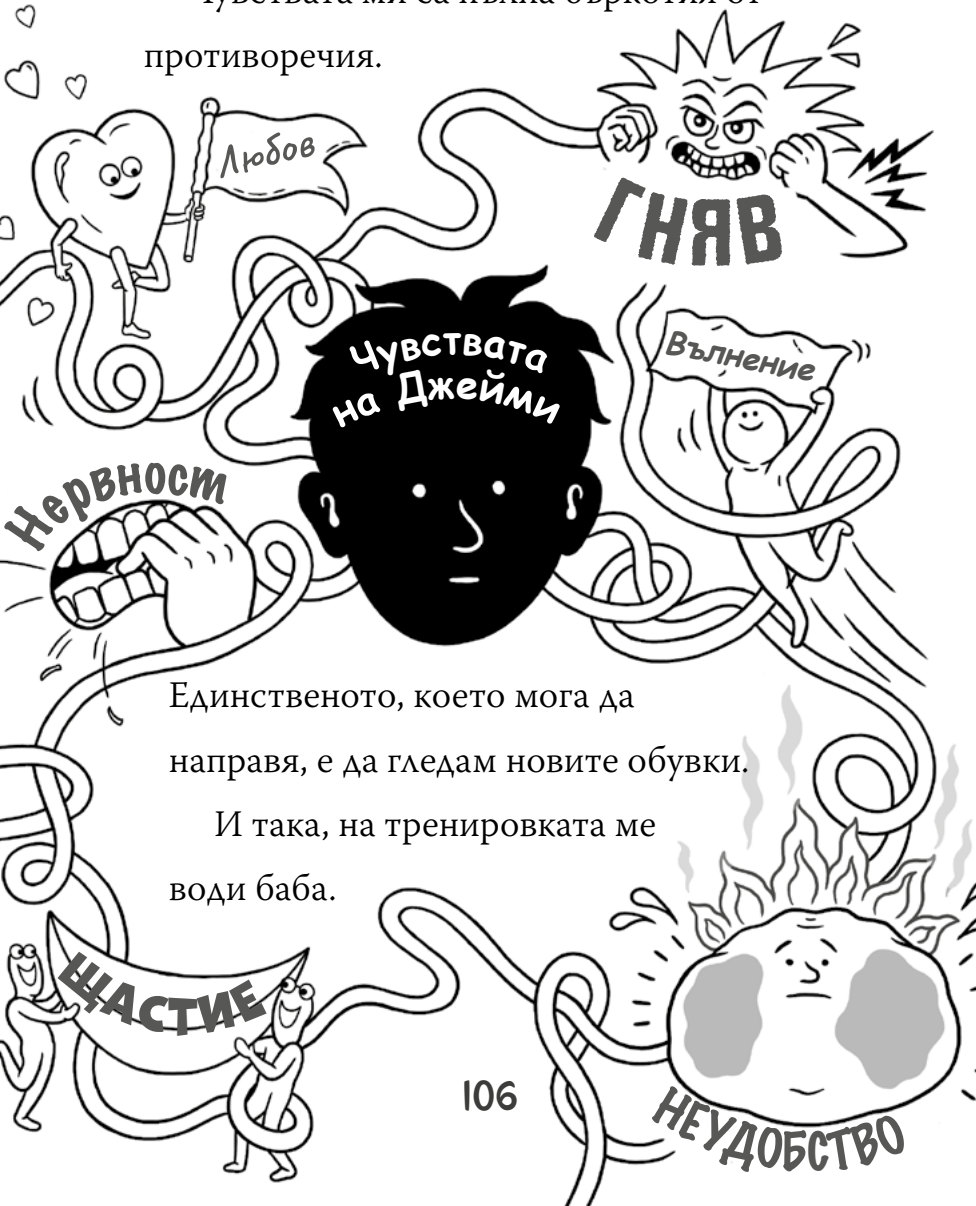
тренировка преди

финала. Ще се радвам да дойда с теб и да те гледам как тренираш с отбора. –

Като живея на север, изглежда изпускам всички забавни неща. Може ли да те заведа на тренировката днес? Много ще ми е приятно.

Чувствата ми са пълна бъркотия от
противоречия.

Единственото, което мога да
направя, е да гледам новите обувки.

И така, на тренировката ме
води баба.

– **Вижте, това е Джейми!** –

вика Мо, когато с баба пристигаме.

Закъснели сме малко, но никой не го
прави на въпрос.

Всички се радват да ме видят.

Нужно ми е известно време да се
съвзема. Баба ме гледа, така че доста се
старая. Накрая забравям за всичко друго
и просто играя футбол. Забавно е!

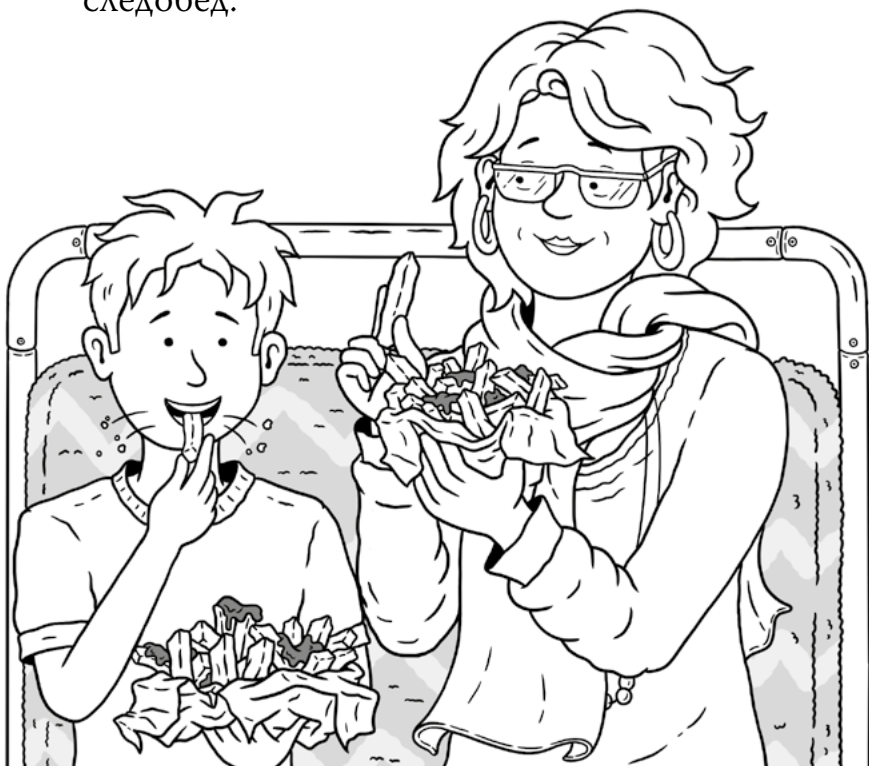
– Тези нови обувки са ти
късметлийски, Джейми – казва г-н
Тилтън след тренировката.
– Добрата ти форма се
предаде на целия отбор.

С новото момче Тайрън наистина
си допадаме.

На път за вкъщи с баба ядем пържени
картофки в автобуса. Успяваме да седнем
най-отпред на втория етаж. Тези обувки
май наистина ми носят късмет.

Сами няма да е вкъщи за партито си
следобед.

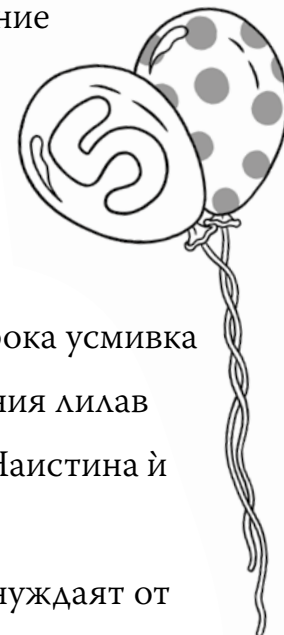
Но нищо страшно, всички
отиваме в болницата. Лекарите
и сестрите в детското отделение
са чудесни.

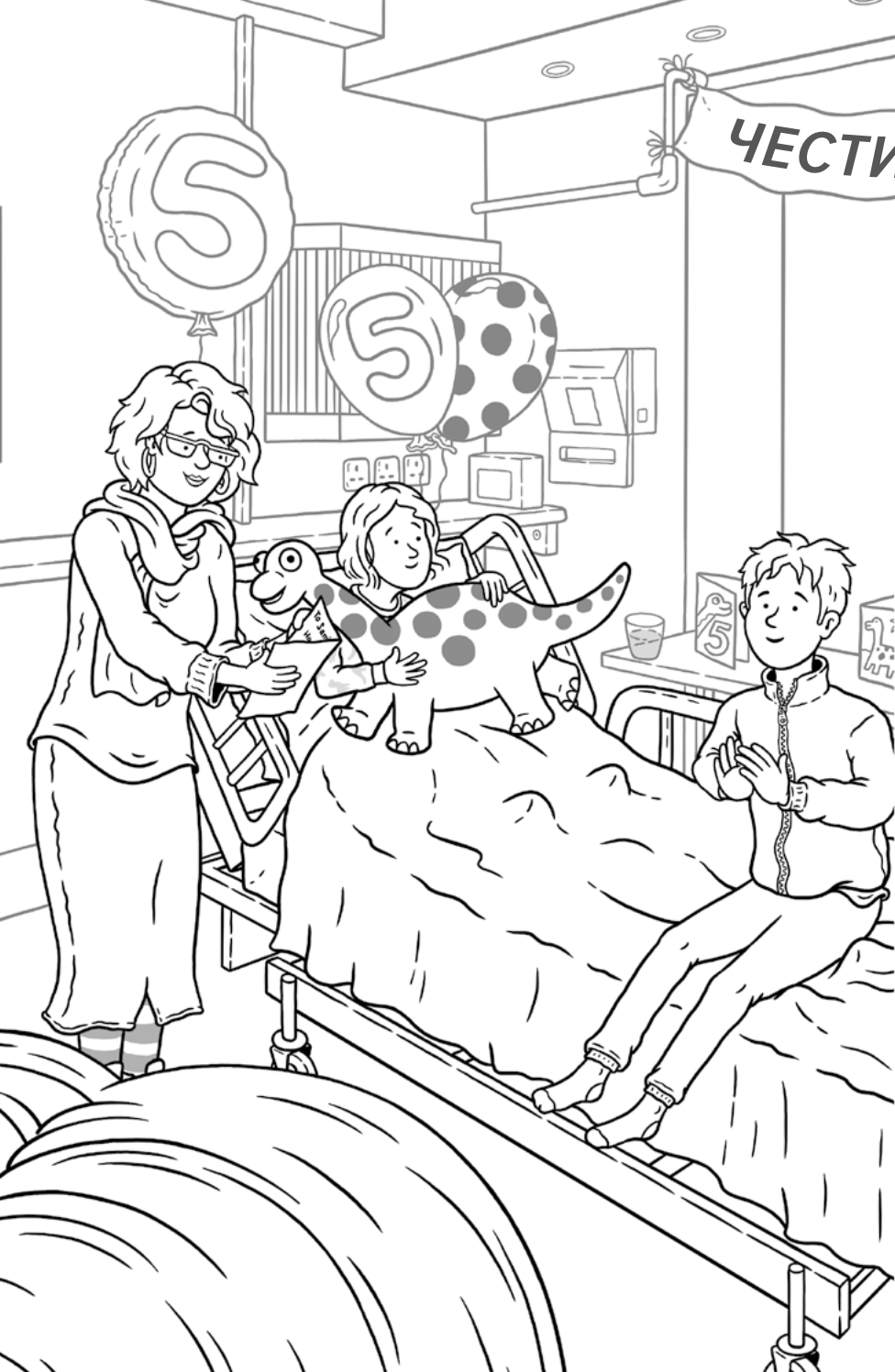
Те украсяват с балони и
пеят „Честит рожден ден“.
Добре че стаята е голяма.

Сами седи в леглото с широка усмивка
на лицето и прегръща огромния лилав
диплодок, който ѝ подарих. Наистина ѝ
отива.

Хората с големи сърца се нуждаят от
големи неща. Стаята е изпълнена с любов
за Сами. Тя се чувства специална.

И наистина е специална.

След празненството мама се прибира
вкъщи заедно с мен и баба.

- С баща ти ще се сменим утре – казва тя.
Така е. Аз получавам или мама,
или татко.

Къщата е прекалено тиха без Сами.
Мама е толкова изморена, че в неделя
спи до девет сутринта! Баба и аз ѝ правим
закуска.

След това закарваме с колата баба
до гарата.

- Предстои ми натоварена седмица –
казва баба. – Но ще дойда отново в петък.
Точно за финалния мач.

На връщане сме само аз и мама.

Приятно е. Казвам ѝ колко харесвам новите си обувки.

- Страшно много се вълнуваме заради училищния шампионат, Джейми – казва мама. – Всички се надяваме да дойдем и да те гледаме, ако успеем.

В болницата мама не може да намери място за паркиране и се обажда на татко. Той слиза долу и двамата бързо си разменят местата.

- Добро утро, Джейми – казва татко, докато се качва в колата.

Очевидно това е първата нощ от много време насам, през която Сами е спала, без да се събуди. Не че това е помогнало на

татко да се наспи добре.

- Не мога да спя добре в болници – казва той. – Мисля, че се дължи на странните звуци.

Доста съм разговорлив в колата на път за вкъщи.

- И новите ми обувки са супер, тате – казвам аз. – Бяха страхотна изненада.

- Радвам се – казва татко, но не може да спре да се прозява.

И след това се чувам да казвам нещо, което изненадва дори мен: - Нямам търпение да играя в мача другата седмица.

Наистина, този уикенд беше пълен с изненади.

Глава 5

ФИНАЛЪТ

Следващата седмица в училище всички момчета и момичета от отбора се събират за допълнителни тренировки в обедната почивка. Всички говорят само за финала в петък.

- Майка ти и баща ти ще дойдат ли на мача? – пита Мо.

- Ще се опитат – отговарям аз. – Но зависи как се чувства Сами.

- Надявам се, че баба ще може да дойде и да я гледа.

Сами вече си е вкъщи. Лекарите казват, че гърчовете са предизвикани от температурата, която е вдигнала заради настинката.

- Татко казва, че ще дойдат местните медии – казва ми Мо. – Ще станем известни.

Усмивката на Мо ме кара и аз да се разсмея на глас.

Не ме свърта на едно място, докато чакам да стане петък на обед. Мачът е голямо събитие. Всички малки класове са освободени от следобедните занимания, за да дойдат да гледат и да ни подкрепят. Чакат ни четири автобуса, които да ни откарат до градския стадион. Всички родители, които могат да дойдат, са поканени да ни посрещнат там.

Аз и Мо седим един до друг в автобуса.

Честно казано, вече се чувстваме достатъчно известни. Тази сутрин на сбора целият отбор трябваше да

стане на крака, за да могат всички да ни аплодират.

- Трябва да покажем най-доброто от себе си – заявява г-н Тилтън.

Мотивационната си реч той изнася в автобуса, защото вече закъсняваме.

- Тази седмица отборът на основно училище Дъксбъри излезе начело в лигата. Няма да победим лесно такъв съперник.

Автобусът завива към градския стадион.

- Игрището е огромно – ахва Грейси.
Всички сме шокирани.

- Кое то означава, че има достатъчно пространство за подавания – казва г-н Тилтън. – Този мач ще бъде спечелен в средата на игрището. Затова избирам Джейми за капитан на отбора.

КАКВО?!

- С цялото това пространство – продължава г-н Тилтън, – точно там Джейми и Лили могат да приложат своите невероятни пасове, за да ни дадат предимство.

- Ако те могат да подадат топката на Меган и Тайрън, със сигурност ще имаме

голови положения.

Аз се оглеждам. Със сигурност, никой не иска да съм капитан. Имам предвид, аз самият не бих искал.

Първо, аз съм прекалено тих. Но изглежда всички са доволни.

Джордж, нашият вратар, е силно притеснен заради размера на вратите.

- Да, Джордж, това е стандартният размер за големи играчи – обяснява г-н Тилтън. – Но вратите са еднакви и за двата отбора.

ТАЙРЪН

МЕГАН

ДЖЕЙМИ

- Отборът на Дъксбъри вече загарява – казва Грейси. – Това не е честно.

- Може би не е толкова добре, че ще има репортери – промърморва Мо. – Не и ако ни натупат.

Той ме побутва.

– **ВИЖ!** – посочва той. – Майка ти е тук.

Мама стои с родителите на Мо. Не виждам татко или Сами. Става ми криво.

Всички слизаме. В първия удобен момент изтичвам при мама.

- **Мамо, какво става?!** – бързо питам аз.

- Малка промяна в плана, Джейми – отвърща мама. – Но няма за какво да се тревожиш.

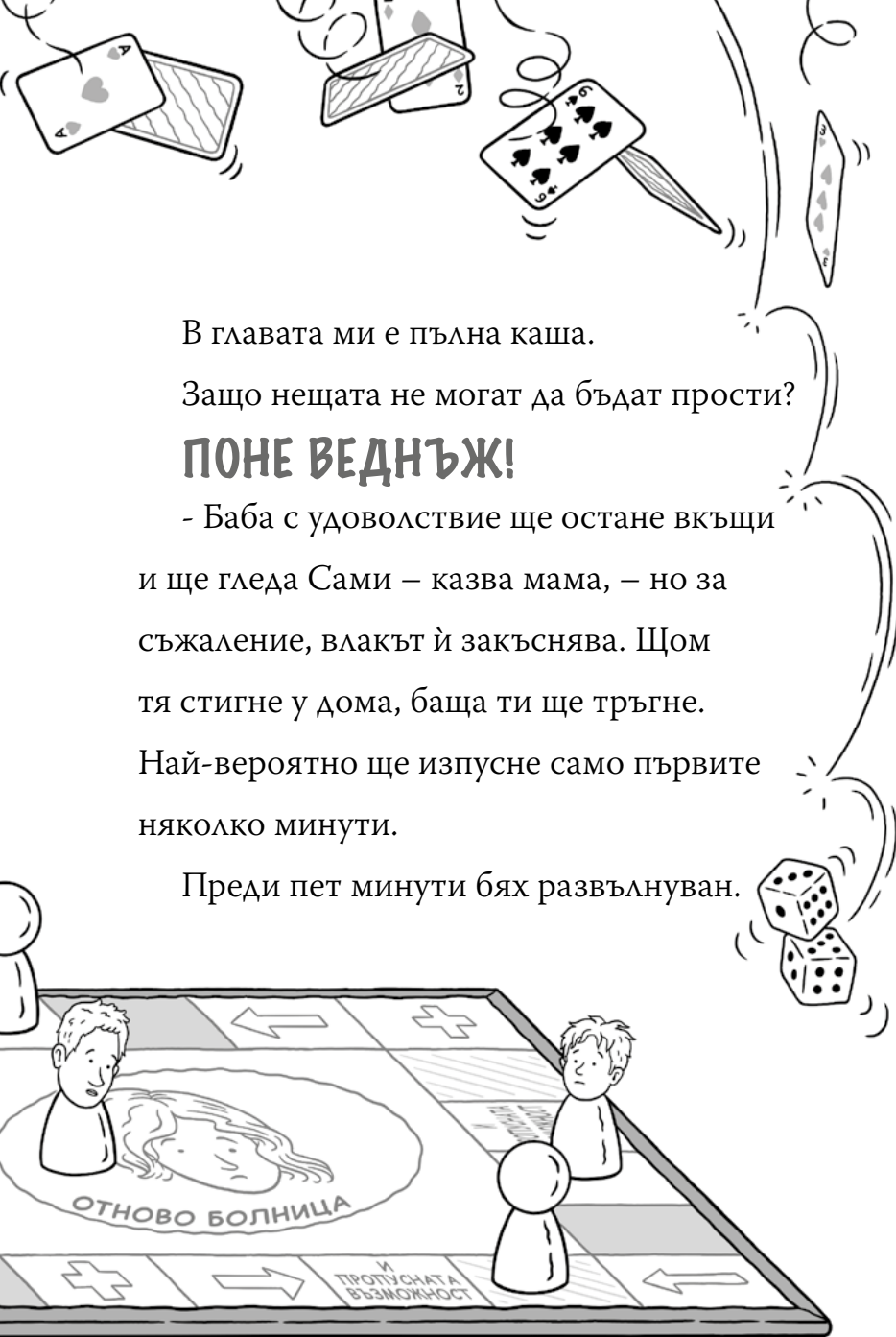
Тя ме прегръща, за да можем да си говорим тихо.

- Сами е с лека температура – казва мама. – Решихме, че е по-добре да си остане вкъщи и да не рискуваме...

РИСКОВЕ! Започвам да мразя тази дума.

- Баща ти обаче се надява да дойде – добавя мама.

- Но как? – питам аз.

В главата ми е пълна каша.

Защо нещата не могат да бъдат прости?

ПОНЕ ВЕДНЪЖ!

- Баба с удоволствие ще остане вкъщи и ще гледа Сами – казва мама, – но за съжаление, влакът ѝ закъснява. Щом тя стигне у дома, баща ти ще тръгне. Най-вероятно ще изпусне само първите няколко минути.

Преди пет минути бях развълнуван.

Сега **се намирам в страната на рисковете и възможностите – отново!**

Докато загаряваме, г-н Тилтън вижда, че съм разстроен, и ме отвежда настрана, за да поговорим.

- Прекрасно е, че майка ти е тук, за да ни подкрепя, Джейми – започва той.

- Знаеш, че за работещите родители невинаги е лесно да присъстват на такива събития.

Искам да му кажа, че за моите никога не е лесно. **НИКОГА!**

Зная, че г-н Тилтън се опитва да ме ободри, но не се получава. Понякога дори

и възрастните не разбират какво става.

- Важното сега е да се съсредоточиш в играта – казва г-н Тилтън. - Нека покажем една прекрасна отборна игра, с която всички да се гордеем.

Точно преди съдията да даде началния сигнал, поглеждам към мама.

Ако Сами беше тук, със сигурност щеше да стиска диплодока,

който ѝ подарих. И щеше да измерва хората с него.

Щеше да се опитва да го доведе на игрището, така че и двамата да могат да се включат в играта и да се забавляват.

Мама снима с телефона. Повечето

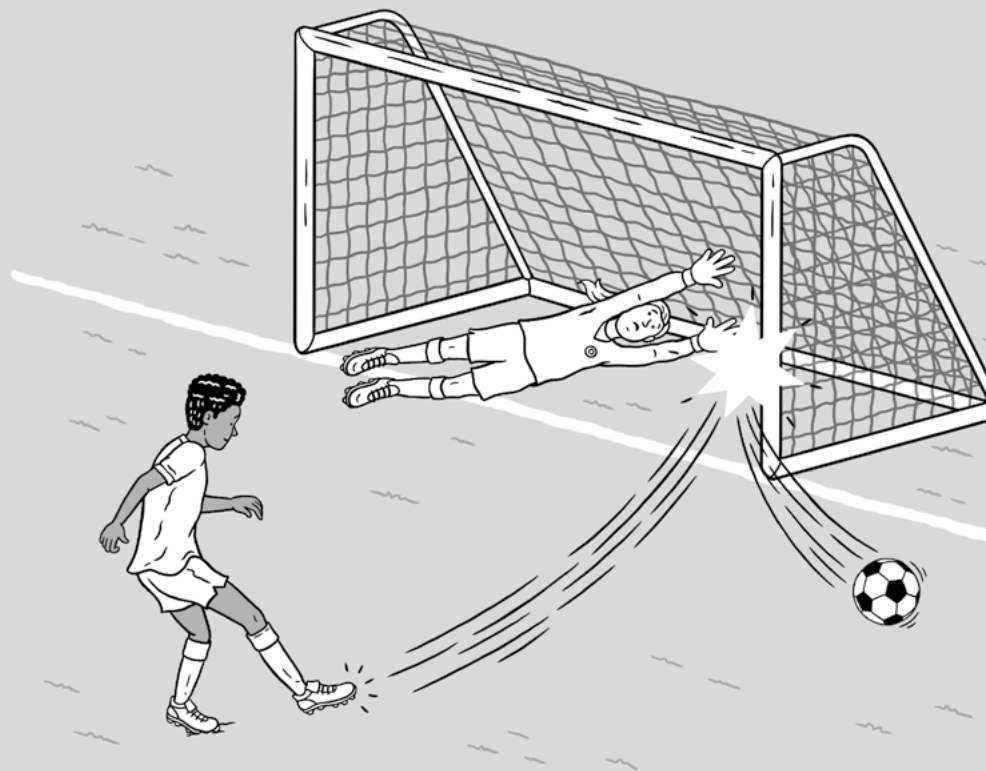
възрастни правят същото. Тя ми помахва и бързо прави снимка. Изглежда щастлива.

Прозвучава сигналът за начало. Зрителите викат. Грейси рита топката напред към Тайрън. Тайрън подава на Лили и вече сме в играта. Финалът на училищния шампионат.

Оказва се, че има причина основно училище Дъксбъри да са начело на лигата. Всички техни играчи са в шести клас. Освен това техният треньор е играл в градския отбор. Затова са ни дали това голямо игрище и журналисти са дошли да отразят финала. Игрище, на което неговият отбор най-вероятно е тренирал неведнъж.

Мо и Грейси са яростни в защита.

Мощни бронтозаври, които отбраняват своята територия. В един момент успявам да преодолея двама играчи на Дъксбъри. Изведнъж пред мен се открива огромно пространство. Подавам топката на Лили, която след това я плъзва към Тайрън

– точно както сме планирали. Тайрън стреля и **БУМ!** Топката удря гредата.

Дъксбъри обаче вкарват първия гол. В последната атака от първото полувреме.

- Играете страхотен футбол – казва ни г-н Тилтън през почивката. –

Продължавайте добрата работа, както досега. Не отслабвайте защитата. Тези страхотни пасове, които подавате към Меган и Тайрън, ще се отплатят.

Но дали наистина ще е така? Имам предвид, дали футболът наистина е справедлив? Не съм сигурен. Това, че си се трудил сериозно, се отплаща например при контролните. Хвърлям бърз поглед

към мама. Но сериозната работа, за да стане нещо,

често не носи никакви награди. Не и в нашия дом.

Мама се усмихва от трибуните и вдига палци.

- Влакът на баба

наближава – вика тя

– Всички играете отлично.

Искаше ми се да не беше викала.

Сега всички ни гледат. Но мисълта, че татко може да дойде за второто полувреме, ме наелектризира.

- Хайде, давайте
 – казвам аз малко
 по-силно, отколкото
 ми се иска.

- Само така, Джейми – казва г-н
 Тилтън. След това се обръща към отбора.
 – Гледайте Джейми. Не забравяйте, той е
 вашият капитан.

Изтичваме обратно към игрището.
 Играчите си викат един на друг: - **Хайде!**
Давай! Тупат се по гърба. Удрят юмручета.
 Аз ли предизвиках това?

Нима заради мен се случва всичко това?
През второто полувреме играя
може би най-добрия си футболен мач.

Напълно съм съсредоточен. И решителен.
 Не се интересувам от нищо друго, само от
 играта.

Тичам и се боря
 за топката.

Креся
 указания.

Хваля
 съотборниците си.

Спирам само веднъж, за да погледна

към публиката – когато

Меган отбелязва нашия
изравнителен гол с глава
към далечната гредя.

Всички деца, учители
и родители от нашето

училище ликуват. Виждам

мама. Тя ръкопляска и вика с

останалите. Това ме запалва още повече.

- Давайте! – викам към съотборниците
си. – Ние можем, ще успеем!

Последните пет минути са бързи и
яростни. Дъксбъри атакуват и два пъти
Джордж спасява на косъм.

Но последната минута от играта няма
да забравя никога, сигурен съм.

През целия мач аз сякаш изчаквам.
Изчаквам възможност да отиграя топката
на точното място, така че Меган или
Тайрън да могат да я поемат.

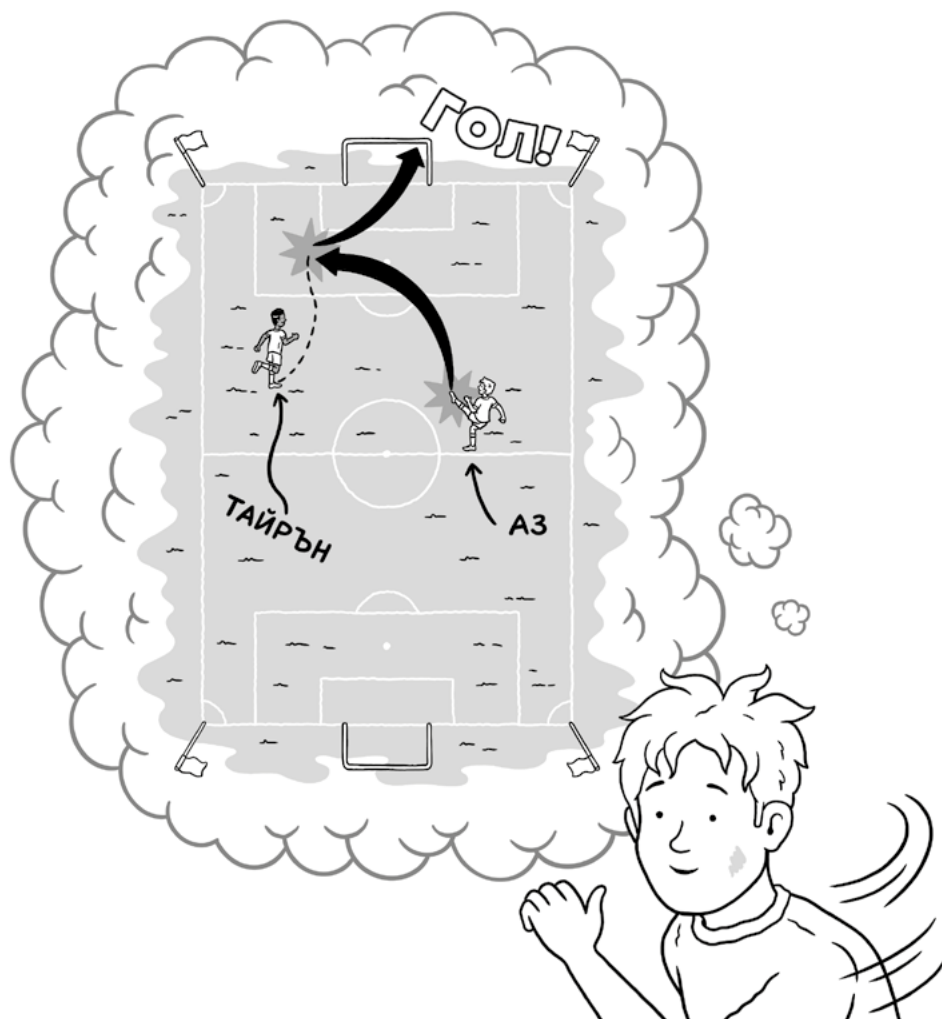
И накрая се случва.

Грейси отнема топката от най-добрия
нападател на Дъксбъри точно до нашето
наказателно поле. Тя подава на Лили,
която прехвърля топката към мен.

- Тичайте! – викам към нашите
нападатели. Прехвърлям топката
покрай играч на Дъксбъри. След това
покрай друг. Виждам Меган и Тайрън

да напредват по терена. Представям си
накъде трябва да отиде топката, за да
застане на крака на Тайрън, и ритам.

Идеално подаване.

Тайрън поема топката в движение.
С едно докосване я препраща към Меган,
която разиграва бързо двойно подаване
с него и **ПРАС** – Тайрън бележи!
Страхотна голова комбинация.

Когато съдията свири край на мача,
много от играчите на Дъксбъри падат на
колене.

– **УСПЯХМЕ!** – крещи Мо.

Изведнъж всички от отбора се
затичват към мен.

– **Успяхме!** –
един след друг викат
играчите.

И тогава си спомням какво трябва да направя.

- Три пъти ура за Дъксбъри

– викам аз. – **Хип-хип...**

Показваме уважение към Дъксбъри и после, докато се усетя, всички се скупчват около мен. Аз съм в центъра на отборната прегръдка. Аз! Джейми Харисън. Капитанът на спечелилия отбор.

Едва когато г-н Тилтън успява да отдели всеки един от мен, си мисля: **Дано татко е успял да дойде навреме! Дано!**

Мама е първият възрастен, когото виждам.

- О, Джейми, ти игра просто великолепно – сияе тя и ме прегръща.

- Тук ли е татко? – питам аз.

Тя ме притиска малко по-силно. Зная какво значи това.

- Няма проблем – промърморвам аз.

И ми се иска наистина да е така.

Но не е.

Глава 6

НИЕ СМЕ ТАКИВА

След мача има торта и напитки. Някои играчи на Дъксбъри изглеждат малко тъжни. Но повечето просто седят и си похапват с удоволствие.

- Трябва да поканим по-скоро Джейми вкъщи – казва бащата на Мо и оставя телефона си.

Преди аз и Мо си ходехме постоянно

на гости. Но после нещата със Сами започнаха да се променят. А в главата ми започнаха да се въртят разни мисли.

Трябва ли Мо да идва у нас? Нали ще види Сами. Ще види как ходи тя. Ще чуе как говори. Той ще иска да разбере какво става и ще задава въпроси. Искам да кажа...

- Да, моля! – извиква ухилен Мо. – Може ли да дойде сега и да си играем?

И отново Мо просто казва онова, което мисли и чувства, и всичко е наред.

- Може и ти да ми дойдеш някой ден на гости – казвам аз. Усмивките трябва да се появяват от само себе си, нали?

И моята се появява.

Обичам изненадите. Поне хубавите. Като новите футболни обувки. Шоколадовата торта. Да стана капитан на отбора. Но мисля, че днес най-голямата изненада беше усещането за лекота. Аз

съм тук, с приятелите си от училище. Не мисля за четирилистни детелини. Просто съм себе си. И няма проблем.

Но най-голямата изненада предстои.

- Сами добре ли е? – питам мама на път за вкъщи.

- Баща ти каза, че спи – каза мама. – Затова си мисля, че той прави пица.

- А кога ще пристигне влакът на баба? – задавам следващия въпрос аз.

- Питай я сам – отговаря мама. – Тя е вътре. Мама паркира и аз тичам вкъщи.

Оставям сака си в коридора.

- **Ту-шүүүүүү!** – свиркам, само за Сами.

ТУПУРКАНЕ

ТУПУРКАНЕ

- Джей-Джей!

Усмихвам се.

Прозвучава обичайният силен

динозавърски тропот.

- Джей-Джей!

Сами изскача от дневната, стиснала

новия си любимец, диплодока.

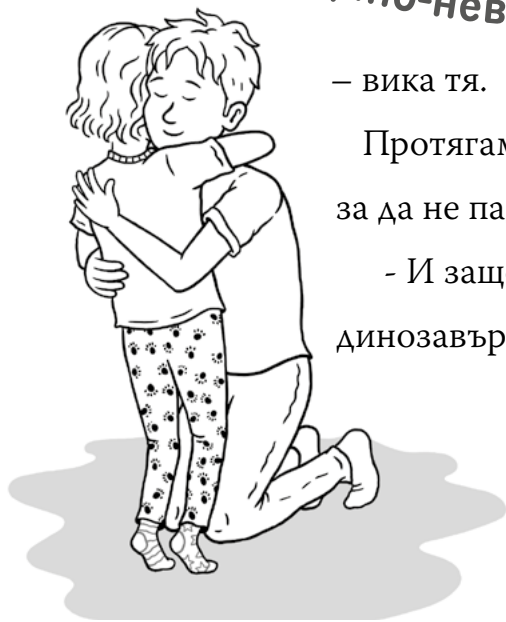
- Джей-Джей - дино-невер-ятен!

- дино-невер-ятен!

– вика тя.

Протягам се да я хвана,
за да не падне.

- И защо съм невероятен
динозавър? – смея се аз.

ТУПУРКАНЕ

- Защото гледахме целия мач – казва
татко, пристъпвайки в коридора. – Всички
ние. Ела.

Влизам в хола. Баба от север, сестрата
на мама, леля Луиза, братовчед ми Уилф
– всички седят на дивана и ядат пред
телевизора от домашната пица на татко.

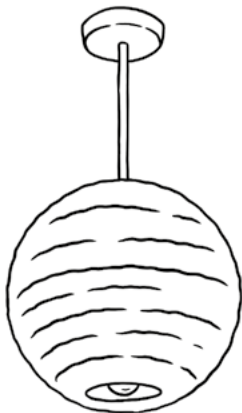
- Гледахме целия мач в YouTube – казва
татко. – Мисля, че бащата на Мо е снимал
всичко.

- Любимият ни момент е гениалното
ти подаване, което ви донесе победния
гол – казва баба.

- Нееее!!! – крещи Сами. – Това с
тортата.

- Но на Сами най-много ѝ хареса,
когато ядеш тортата – смее се леля Луиза.

Чувствам, че летя. Това е моето
семейство. Ние сме такива.

Оглеждам се за мама. Тя още не е
влязла.

- Искаш ли истинска италианска пица,
Джейми? – пита тихо татко. – Идвай.

Отивам след него в коридора, а той
си облича палтото.

- Дай да отскочим за по една
пица. Само ти, аз и мама. Малко
специално време с нашето **момче** –
невероятния динозавър!

